

LT

Darbas, kurį pateikiu 2015 metų jaunojo tapytojo konkursui tarpsta postmodernizmo ir esencijalizuojančių kultūros pavidalų susidūrimo taške. Trys baro scenos atveriančios skirtingus būties pavidalus – estetinę, etinę ir religinę. Spalvos nurodo į tam tikrą nostalgijos madą, tačiau be noro sugrįžti, tai plikas gerėjimas praetimi jos neaktualizuojant. Taip pat darbe nagrinėjamos tikėjimo ir žmogaus prigimties statuso problemos. Postmodernybė – faktas, tai yra žmogiškas santykis su pasauliu, kuris išsiskiria savo nesuvaržytumu. Nebėra metafizinės tikrovės, nebėra epistemologinio subjekto, vietoj jo – nuolatinis tapsmas, o ne substancija – vyksmas – tai fundamentinis dalykas. Pasaulis – personalus visais būdais, per žinojimą, tikėjimą, meną. Kūrėjas klasikinėje tradicijoje dalyvauja akte ir sukuria tai, kas yra savaime suprantamai *menas*, dabar svarbus vien menininko vidinis išgyvenimas, psichologinis romansas. Tuo tarpu religija tampa pragmatiniu dalyku, mąstoma apie jos funkciją ir vaidmenį, terapiją. Pats pasaulis suprantamas ne kaip kūrinys, o kaip nuolatinis kūrimas. Žmonija supranama ne kaip centrinė kūrinijos figūra, bet kaip atsitiktinis produktas šiame vyksme. Taip viskas yra egzistenciškai suprantama kaip įmestis. Įsivyrėja kontingentiškas suvokimas, nebėra nei Dievo plano, nei bezdžionės. Pasaulis sąryšingas ir žmogaus dalyvaujamas. Būti reiškia būti susietam, būti kontekste, interpretacijoje. Ką reiškia religinis matmuo, jei viskas yra gana konkrečiai apibrėžta? Tiesa postmoderne yra nei ontologinė, nei epistemologinė, ji yra funkcionali. Religija iš principo priešinasi tokiam žmogaus ir tikrovės traktavimui, o mes ne kritiškai priimame prielaidą, jog žmogaus prigimtis yra gera, taip užmiršdami nuolatinį dialektinį priešybių judėjimą.

EN

The artwork which I present for 2015 YPP prospers in the clash point of postmodernity and esecialising cultural conformations. Three bar scenes reveal diverse forms of the being – aesthetical, ethical and religious. The colouring directs towards nostalgia tendencies, but without any attempt to return to it, it is a bare admiration of the past without any attempt to actualise it. Starting from colors and continuing to figures and their movements, I analyse the status dilemmas of faith and individual's nature in this work. Postmodernity is a fact, it is a relation between the individual and the world, which distinguishes itself by its unrestraintness. The basic slogan of postmodernity is „anything goes“, so there is no methaphisical reality, no epistemic subject, in its place we find the ongoing becomingness, so the subject lost his substancial grounding instead there is some process and it is fundamental. The world is personal in everyway, through the knowledge, faith, art. The creator in classic tradition is involved in a special act of creation, he creates something that has a value and is situated as „the art“ *par excellence*, in nowadays researchers concentrate on the inner experiences of an artist, his psychological romance. Meanwhile religion becomes a pragmatistical matter, we start to think about its function and role, therapeutic, ethical side. But the world is no more considered as a created form, it is infinite ongoing creation. The humankind is no more considered as a central figure of this whole creation process, but rather as acccidental product. Existentially speaking we find ourselves thrown into reality and its fragmented concepts. Contingental modes of perception has setteled, there is no God's plan, either no homo sapiens as a gender of chimpanzees. The world is coherent and a man is constantly participating in it. To be is to be coherent, to be in some context, in the interpretation. What is the meaning of religious dimension if everything is defined by concrete concepts? The truth in postmodern epoch is neither ontological, nor epistemological, it is functional. Religion fundamentally resists this kind of view when we talk about the individual and reality, meanwhile uncritically we accept the assumption that

man's nature is good, forgetting the other side – the antithesis, which converges into dialectical relation.

Eglė Razumaitė

(b. 1993, Lithuania)

Website: <http://eglerazumaite.tumblr.com>

LT

Biografiniai faktai:

Rašant biografiją sunku žvelgti į tokį uždavinį kūrybingai kaip tik dėl jo istorinio ir faktinio pobūdžio. Autorė – Eglė Razumaitė nuo mažumės užsiiminėjusi kūrybine veikla baigė Vilniaus Justino Vienožinskio dailės mokyklą, studijavo tapybą ir dabar tęsia savo studijas ir kūrybinę karjerą humanitarinio profilio srityje – ketvirtame filosofijos kurse Vilniaus Universitete. Pirmoji ekspozicija 2013 metais galerijoje „Arka“, parodoje „XXI amžiaus anatomija“, nuolatinė ekspozicija Lino Cicėno galerijoje „Plume's gallery“ iki jos uždarymo, 2013 m. – personalinė tapybos paroda Palangoje, kultūros bare „Kablų“, 2015 m. – pirmoji vieta Vilniaus Universiteto organizuojamuose „Sin Cera“ apdovanojimuose tapybos kategorijoje, 2015 m. Šiuolaikinio Meno Centras bendradarbiaujant kartu su Žilvinu Landzbergu ir Kipru Dubausku išeksponuotas darbas „Trūkis“. Priklauso iniciatyvinei miesto tyrinėtojų grupei MINEO.

EN

Biography:

It is hard to write biography in a creative way. Probably because of its historical and factual nature. I heard a story about A. Savickas telling his friend about the painting he had given as a present to him. The friend asked how long did A. Savickas took to paint the piece? He answered that it took him 89 years and one night. This story unfolds a great matter about the creation process of an artist. Basically it starts from author's first breath. So I see a great difficulty in dating E. Razumaitė's start point as an artist. She started to draw in her childhood and continues till this day. E. Razumaitė finished Vilniaus Justino Vienožinskio fine arts school, studied painting and she continues her career as an artist in humanitarian profile at Vilnius University philosophy 4-th course. Mainly focusing on critical theories, cultural philosophy, postmodernity phenomenon. Her first exposition was in 2013 at gallery „Arka“, she was exhibiting her paintings at Linas Cicėnas' „Plume's gallery“, in 2013 – personal painting exhibition at cultural bar „Kablų“ took place, 2015 – first place at Vilnius University „Sin Cera“ in painting category, 2015 – by coworking with Žilvinas Landzbergas and Kipras Dubauskas exhibited the piece „The Break Through“ at Vilnius Contemporary Art Center. She is a member of initiative urban explorers group MINEO.